

Nyheter

Slotracing

När racet väl är igång är det svårt att se bilarna. Ofta går förarna på ljudet, för att avgöra hur fort bilarna går och var de befinner sig.

Bilder: Alfred Dikalow

Racingfantasternas hemliga ställe – väl dolt i parkeringshus

Det är inget speciellt med onsdagar, tycker de allra flesta. Men för de invigda innebär dagen tillgång till en hel värld av adrenalinstinn racing, bakom en metall dörr i fasaden på parkeringsdäcket i Björndammen. Det handlar om slotracing och utövarna kan inte få nog, hur många gånger de än försöker sluta.

– Man tar pauser och man får barn och så vidare. Jag själv var borta i 40 år innan jag blev hitlurad. Nu är jag fast igen, säger Kennet Hellström, 64.

Det är onsdag kväll och mörkret har lagt sig över Partille.

Jag i egenskap av reporter på Partille Tidning har kvällen till ära blivit inbjuden att hänga med medlemmarna i slotracingklubben GO-69.

På förhand har jag läst på lite. Slotracing är en hobby där man tävlar med spårstyrda modellbilar i skala 1/32 eller 1/24. Bilarna drivs av el och körs på banor som är rejält stora.

Jag har fått nys om att det finns

en sådan bana i Partille, som dessutom håller internationell mästerskapsklass.

Slotracing-klubben ligger i parkeringsdäcket i Björndammen, men man skyltar inte med sin existens. Jag söker med ljus och lykta, kikar in i fönster till soprum och betraktar betongfasaden. Ligger klubben gömd bakom en lönn dörr? Nästan.

Företrädare från klubben är väl förberedda på att en oinvigd reporter kan gå vilse och jag har därför instruerats att ringa kvällens cice-

ron, Kennet Hellström, 64.

– Ser du aluminiumdörren?, frågar han.

– Ja, svarar jag.

Där dyker han upp och vi hälsar på varandra med vad kidsen i dag brukar kalla för en ”fist-bump”.

Efter en kort stunds spatsrande i katakomb slås dörren upp till själva klubben. I mitten står en 44 meter lång modellracingbana och på den susar modellbilarna i en ruggig fart.

– På en sådan här bana kan man köra

upp till 70 kilometer i timmen, men det finns vissa typer av banor där de kör i 150 kilometer i timmen. Vi kör på mellan 12 och 14 volt. Motorerna går upp till 12 000 varv per minut, så det är bra snurr, berättar Kennet Hellström.

De flesta av de som är i lokalen är medelålders, alla män. Men det finns ett par ungtuppar också. Äldst i lokalen är Berra Ljungdahl, 84.

Det visar sig att han grundade klubben redan på 60-talet, då under namnet ”Club Tequila”.

– Efter ett tag togs slotracing upp Svenska Bilsportförbundets program och de gillade inte alkoholreferenserna, så vi fick byta.

1969 ändrade klubben namn till GO-69, där ”Go” står för Gothenburg och ”69” står för 1969. Sedan dess har klubben legat på en rad olika platser, men sedan millennieskiftet håller man alltså till i Partille.

– Sedan dess har jag varit med på 17 VM, säger Berra Ljungdahl, innan han tar på sig sin trenchcoat, greppar sin portfölj och åker hemåt.

Bredvid banan finns bänkar och lådor med komponenter till miniatyrbilarna. Här sätter sig medlemmarna för att trimma och meka med sina bilar.

Det handlar bland annat om att välja rätt däck, trimma elmotorn och se till att underredet är helt rakt för att få till de allra bästa köregenskaperna.

Jag frågar Kennet Hellström hur stor del av hobbyn som går ut på det tekniska finliret.

– Minst hälften. En bra förare med en dålig bil blir inget bra och tvärt om, svarar han.

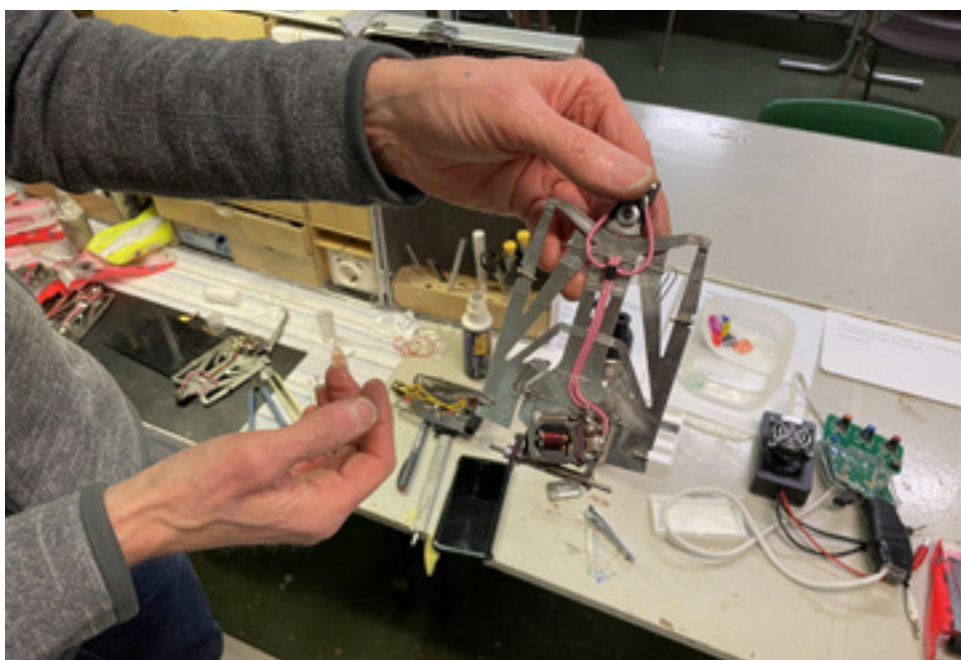
På Kennets egen bänk finns ett snillrikt system av lådor, där han sorterat däck och andra komponenter fint och prydligt. Han hintar också om att han har mer grejer hemma.

Anton Andersson Jivemyr och hans pappa Mats Andersson har återvänt till klubben efter några års uppehåll.

Inne i klubblokalen finns en slags "wall of fame" där det finns bilder från förr på klubbens medlemmar. Några av dem är fortfarande där regelbundet.

Kennet Hellström demonstrerar en av bilarnas chassi.

Dick Lindgren visar upp sitt danska handtag.

Det låter som det kan bli dyrt?

– Kommer man in här och säger att man vill börja så är inestet ungefär en tusenlapp för bilen. Det är handtaget som är dyrt, där får man räkna med att lägga mellan 3 000-4 000, men det finns såklart dyrare varianter, förklarar Kennet Hellström.

Det så kallade handtaget är det man använder för att styra bilen genom att först och främst reglera gasen med en avtryckare. Det finns också rattar där man kan ställa in bromsmotståndet och knappar för att öka effekten på motorn. Precis som i alla hobbies finns det egentligen inga gränser för hur nördigt och avancerat det kan bli.

Dick Lindgren, 63, hör att jag och Kennet Hellström snackar om handtag och hoppar in i konversationen, med ett handtag han köpt nyligen.

– Jag har precis köpt det här handtaget av en kille i Danmark som specialtillverkar dem. Det var dyrt, men jag gillar det inte om jag ska vara helt ärlig. Avtryckaren tar inte på det sättet jag vill, förklarar han.

– Det är mycket toys for boys, som du märker, säger Kennet Hellström.

Dick Lindgren berättar att han började med slotracing på 70-talet.

– Jag började 1972 och jag har haft återfall några gånger. Ett i Mölnådal, ett i Skövde men hit till Partille kom jag för två år sedan så det här

får nog räknas som det kraftigaste återfallet, säger han.

När jag pratar med medlemmarna i klubben ska det visa sig att många har liknande upplevelser. Har man väl börjat med slotracing är det svårt eller omöjligt att sluta helt.

– Många som kör nu började som unga på 70-talet och sen kommer man tillbaka. Man tar pauser och man får barn och så vidare. Jag själv var borta i 40 år innan jag blev hitlurad. Nu är jag fast igen, säger Kennet Hellström.

Efter en stund blir jag kontaktad av Kenneth Signal, 70. Han har hittills hållit sig lite i bakgrunden.

Han började redan på 60-talet, men på äldre dar har slotracingen blivit en räddning för honom.

– Innan covid kom var jag riktigt dålig, fick blodproppar och blodförgiftning bland annat. Jag försökte hålla igång med simning men under pandemin stängdes badhuset här nere i Björndammen. Då började jag här, lite smått. I lördags vann jag tävlingen i snabbklassen. Jag ser det här som någon form av friskvård. Man tränar upp sin kognitiva förmåga när man fokuserar i så långa perioder som när man kör ett lopp, säger han.

På en dörr i lokalen finns en poster från när klubben firade 25 år. Där finns gamla bilder på de medlemmar som var aktiva när klubben

”

Jag ser det här som någon form av friskvård. Man tränar upp sin kognitiva förmåga när man fokuserar i så långa perioder som när man kör ett lopp.

Kenneth Signal

startades. Här hittar jag både Kennet Hellström och Kenneth Signal i tidstypiska kalufser och kläder.

För ett tag sedan var klubben riktigt illa ute, förklarar Kennet Hellström.

– Klubben stagnerade för några år sedan men sen har vi kommit igång igen. I dag kan vi nog ställa mellan 15-20 förare på startlinjen. Det som är kul är att vi nu fått in lite yngre folk igen, men oftast beror det på att de har någon förälder som håller på.

Under onsdagen finns livslevande exempel på en sådan konstella-

tion på plats i lokalen, i form Anton Andersson Jivemyr, 19 och hans farfar Mats Andersson, 54.

– Jag har hållit på med det här ganska länge, men jag hade ett uppehåll på sex år innan jag kom tillbaka strax innan årsskiftet, säger Anton.

– Jag började här i början av 2000-talet, sen har jag precis som Anton haft uppehåll innan vi kom tillbaka innan årsskiftet för att hälsa på. Nu är man fast igen, säger Mats.

Anton Andersson Jivemyr berättar att onsdagarna vid banan är en trivsamt stund för alla inblandade.

– Nu när jag kommit tillbaka igen tycker jag det är svinkul. Man träffar massa olika människor och det finns så många olika klasser att köra. Man tränar för att hela tiden bli bättre och testar sig fram. Man har helt enkel skoj när man kommer hit på onsdagskvällarna.

De som tävlar för klubben tävlar någon gång i månaden och totalt finns uppemot 300 aktiva i hela Sverige. Banan i Partille håller så hög internationell klass att man då och då håller internationella tävlingar dit folk från hela världen kommer.

– Vi körde en internationell tävling här innan jul. När vi gör det kommer ofta folk från hela världen, Från Finland till Brasilien, säger Kennet Hellström.

Grabbarna i klubben är förberedda på att jag ska komma och har

därför förberett en överraskning. Jag ska få provköra och de hanterar mig varsamt.

– Ge honom en snäll bil, säger Dick Lindgren.

Nervöst greppar jag det dyra handtaget och börjar fega mig runt banan. Efter ett tag uppmanas jag att trycka på på raksträckorna men åker snabbt ur spåret. Jag ger det ett försök till och snart kommer uppmuntrande tillrop från medlemmarna.

Jag rycks snabbt med och ökar hastigheten och kraschar bilen återigen. Jag håller bara på i några minuter, men hinner förstå varför man fastnar. Det är helt enkelt kul.

Medlemmarna har redan stannat lite längre än vanligt, för att betrakta min nybörjardans kring banan och det börjar bli dags att tacka för sig.

Men innan dess måste elefanten i rummet adresseras. Var är tjejnerna då? Finns dem?

– Det är några fåtal på det stora hela, i hela hobbyn. Vår kassör är kvinna och har hängt med ett tag och även tävlat. Min känsla är att kvinnor gärna racear och är bra på det, men mycket av hobbyn är trimmandet och det tekniska och där känns det som att vi grabbar snöar in mer, säger Kennet Hellström.

Alfred Dikalow

alfred.dikalow@partilletidning.se